

κατὰ πάνου δὲ φάνηκες, τὸ βαρέλι πῆρε κι ἀδειχέει κι ὁ νοικοκύρης θέλει τὸν παρὰ του.

Ἄναψε ὁ μπάριμπα Μίχας, σὰν τ' ἄκουσε πάλε αὐτὰ τὰ καταραμένα λόγια. Πῆγε κοντά του κ' ἔτοιμος ἦταν νὰ τὸν βρῖση, μὰ ὁ πολὺς θυμὸς τὸν γύρισε στὸ παράπονο καὶ χωρὶς λόγο νὰ βγάλῃ, ἔχωσε τὸ χέρι του καὶ τράβηξε τῆς τέσσερες δεξιὰς ἀπ' τὴ βραχίᾳ τσέπη, τῆς ἔδωσε γλήγορα στὸ γέρο Θανάση κ' ἔφυγε κρύβοντας τὴν ταραχὴ ποῦ τὸν ἔπιασε κ' ἦταν ἔτοιμος νὰ κλάψῃ.

Ἀπὸ τότε ἔπαψε κι ὁ γέρο Θανάσης νὰ τὸν πειράζῃ, μὰ ὁ λόγος του παράμεινε καὶ συχνὰ τὰ παιδιὰ φωνάζουν τοῦ μπάριμπα Μίχα στοὺς δρόμους καὶ τὸν θυμώνουν. Κι αὐτὸς τὴ μόνη ἐκδίκηση καὶ τιμωρία ποῦ κάνει στὸ γέρο Θανάση εἶναι νὰ περνᾷ συχνὰ ἀπ' τὴν ταβέρνα του μεθυσμένος καὶ μ' αὐτὸ νὰ τὸν σκάζῃ.

ΓΙΑΝΝΟΣ ΕΠΑΧΤΙΤΗΣ

ΔΥΟ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Μῦθος

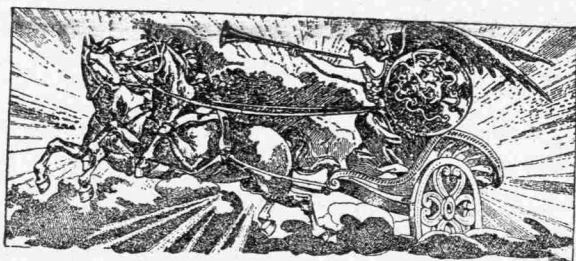
Ἐνα ἀμάξι ἀρχοντικό, βασιλικό, μὲ ἄλογα διχλεχτά, ἄξετίμητα, σάιτες στὸ τρέξιμό τους καὶ ἄγρια, μ' ἕναν ἀμαξῶ ἀσημοστόλιστον, καμαρωμένον, εὐγενικόν (1) περιμένει ἀκίνητο κάτω ἀπὸ ἕνα ψηλὸ ἀρχοντικό σπίτι. Κάποιον περιμένει, κι αὐτὸς βέβαια δὲν θὰ ἦνε φτωχός, θὰ ἦνε κάποιος πλούσιος, ταλαρᾶς, ποῦ ἔχει πολλὰ ἀμάξια, σπῖτια, περιβόλια, δούλους, ξεφαντώματα κι ὅτι ἄλλο ζητήσῃ καὶ ποθήσῃ ἡ καρδιά καὶ ἡ ὄρεξι του. Οἱ διαβάτες ὀλιγοῦρα ἀπὸ τ' ἀμάξι κάθονται καὶ χάζσκουν πότε τὸν καμαρωμένον ἀμαξῶ καὶ πότε τ' ἄλλογα ποῦ χτυποῦν μὲ λύσσα τὴ γῆ γεμάτα ἀφροῦς στὸ στόμα περιμένοντας τὸν ἀφεντικό τους ἢ τὴν κυρά τους. Στὴ θύρα τοῦ παλατιοῦ, σὰν ἥλιος στὴν ἀνατολή του ἐφάνηκε μιὰ ὁμορφη γυναίκα γεμάτη στολίδια, μὲ μεταξωτὰ πολύτιμα φορέματα. Ὁ ἀμαξῶς τὴν προσκυνάει ὡς τὴ γῆ κι ἀνοίγει τὴ θύρα τ' ἀμαξιοῦ γιὰ ν' ἀνεβῆ πεταχτή, πεταχτή ἢ κυρά του. Ἐνας φτωχός, κακομοίρης μὲ παλιὰ καὶ ξεσχισμένα φορέματα, μισόστραβος ἀπὸ τὴ μεγάλη δυστυχία καὶ στέφρησι καὶ ποῦ ἦταν πολλὰς ὥρες καθισμένος στὰ πεζούλια τοῦ ἀρχοντικοῦ, μὲ ἄγιες εὐχὰς τὴν ζυγώνει, ἀπλώνει τὸ χέρι καὶ τῆς ζητάει. . . ἐλεημοσύνη. Ὁ ἀμαξῶς μὲ ἄγριο μάτι τὸν διώχνει ἀλύπητα σὰν σκύλο καὶ ἡ ὁμορφη κυρά, ποῦ μονάχα μὲ τὸ φόρεμά της μποροῦσε νὰ θρέψῃ χίλιους φτωχοὺς, οὔτε τὴ ματιὰ της ἔβριξε γιὰ νὰ τὸν δῇ. Τ' ἀμαξῶς ἔφυγε σὰν ἀστραπὴ μὲ τὰ περὶ φανα ἄτια του κι' ἐχάθηκε. . .

Ἐνας διαβάτης γεμάτος θαυμασμὸ εἶπε «τί ὁμορφη γυναίκα, τί ἄγγελος, τί πλούτια, τί στολίδια» κι' ἕνας ἄλλος «τί κακὴ καρδιά, τί ἀσπλαγνῆ, κρίμα στὴν ὁμορφάδα της» καὶ συλλογισμένος ἐτράβηξε τὸν ἄλλο δρόμο.

Ἐτσι στὸν κόσμον εἶνε ἄνθρωποι ποῦ ἐξετάζουν τὸν ἐξωτερικὸ στολισμὸ τοῦ καθενὸς καὶ ὄχι τὸν ἐσωτερικόν, τὴν καρδιά. Ποιὸς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δύο πηγαίνει σὲ καλῆτερο δρόμο αὐτὸ καθεὶς μπορεῖ νὰ καταλάβῃ.

Κέρκυρα.

ΗΛ. Α. ΣΤΑΥΡΟΣ

ΑΝΑ ΤΟ ΑΣΤΥ

Πρὶν τραπῆ καὶ πάλιν ἐπὶ τὸ χιονῶδες ὁ ἀθηναϊκὸς καιρὸς, εἶχμεν μιὰν ἐβδομάδα ὠραίαν, γλυκυτάτων ἡμερῶν. Ἡ ὠραιότερα ἔτυχεν ἡ παρελθούσα τετάρτη, κατὰ τὴν ὁποίαν ἦνοιγε μετὰ πομπῆς τὰς πύλας τῆς Ἡ Βουλῆς. Ὡς θέαμα ἡ ἑναρξὶς ἐκεῖνη ἦτο ἐκ τῶν σπανίων. Αἱ γαλαναὶ σημαίαι ἐκυμάτιζον φαιδρῶς κάτωθεν τοῦ λαμπροῦ γαλανοῦ οὐρανοῦ καὶ ἄνωθεν τοῦ μελανοῦ πλήθους τοῦ περιβάλλοντος τὸ ἑορτάζον μέγαρον. Ὁ ἥλιος ἀντενακλᾶτο ἐπὶ πλήθος ἐπιφανειῶν στιλπνῶν, ποικιλοχρῶν καὶ ἐθάμβωνε μὲ τὰ ιδιότροπά του φωτεινὰ παιγνίδια. Ἐλαμπον τὰ χρυσὰ κοσμήματα τῶν ἀξιωματικῶν, τὰ ὀρειχάλκινα ὄργανα τῶν μουσικῶν, αἱ λεῖαι πλευραὶ τῶν ἀμαξῶν, τὰ ὑψηλὰ κυλινδρικά καπέλα. Καὶ ἐκινουῦντο, καὶ συναντῶντο, καὶ ἐχωρίζοντο καὶ ἐχάνοντο καὶ ἐδιώκοντο αἱ ποικίλαι αὐταὶ ἀντανακλάσεις, αἱ ζωοποιούσαι τὴν εἰκόνα τῆς συγκεντρώσεως, τὴν ὁποίαν προσέδλεπεν ἀφ' ὑψηλοῦ εἰς ὄφθαλμὸς μέγας καὶ ἡλίθιος, ὁ λευκὸς ἠλεκτρικὸς λαμπτήρ ὁ ἀνηρτημένος εἰς τὴν εἴσοδον. Τὸ σύνολον ἔστιζον ζωηρῶς τὰ ἄφθονα ἐρυθρὰ λοφία, τὰ προσδίδοντα τὴν ἰδιαίτεράν φυσιογνωμίαν εἰς πᾶσαν ἐπίσημον τελετήν. Αἱ γυμναὶ ξιφολόγχοι, αἱ ἐλκύνουσαι μετὰ πάθος τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας, ἀπετέλουν φανταστικὸν κιγκλιδωμὰ ὑπεράνω τοῦ πλήθους. Ὅταν ὑπὸ τὸν κράτον τῶν τηλεβόλων καὶ τῶν μουσικῶν, ἦλθεν ὁ βασιλεὺς ἐν μεγάλῃ περιχρῶσῳ στολῆ καὶ ἀνήλθε μετὰ τοῦ ἐπιτελείου του τὴν ἐξωτερικὴν κλιμακὰ, καὶ τὸν ἠκολούθησεν ὀρηκτικῶς κινήθην ὄπισθεν τῶν ἀξιωματικῶν τὸ σμήνος, ὁ ροὺς ἐκεῖνος τῶν λοφίων καὶ τῶν σειρητιῶν, ἡ εἴσοδος παρεῖχεν ὄψιν φαντασμαγορικὴν. Μετ' ὀλίγον ἡ μαγεία ὅλη εἰσέρρευσε εἰς τὴν αἴθουσαν. Ὁ Βασιλεὺς ἐπὶ χρυσοῦ θρόνου ἀπήγγειλε διὰ τῆς βροντώδους του φωνῆς τὸν ἑναρκτήριον, περιφέρων τοὺς ἀστραπηβόλους τοῦ ὀφθαλμοῦ ἀπὸ τῶν θεωρείων, μὲ τὸ σύμφορμα ἐκεῖνο τῶν ἀσημοτήτων καὶ τῶν ἐπισημοτήτων, ὁμοιομόρφως πλαισιούμενον, μέχρι τῶν κάτω πετρογῶν, ὅπου τὰ ἐδώλια τῶν βουλευτῶν κατεῖχον κυρίαὶ ὠραῖαι καὶ λαμπροφορεμένα. Καὶ ὁ ἥλιος ὁ ζηλότυπος, μὴ ἀρκούμενος εἰς τὴν ἐλευθέραν ἀπόλαυσιν τοῦ ἔξω, ἔστελλε καὶ ἐδῶ ὀλίγας του ἀκτῖνας λαθραίας, ζωογονούσας διὰ τοῦ φιλήματος, ὅλας τὰς στιλδῶνας, τὰς ὁποίας συνήντων εἰς τὴν γραμμὴν τῶν.

+

Ἄλλ' ἐκτὸς τῆς ἐξαιρετικῆς ταύτης εὐνοίας τοῦ ἡλίου, ἄλλο τι δὲν ἀπέπνευε χαρὰν καὶ φαιδρότητα. Ὅτι ἐχαρακτήριζε τὴν ἐφετινὴν ἑναρξιν καὶ τὴν ἀμέσως παρακολουθήσασαν πολιτικὴν κρίσιν ἦτο ἡ ψυχρότης, ἡ κατηγῆς ἐκεῖνη ἀδιαφορία, ἡ ὁποία καταλαμβάνει τοὺς Ἀθηναίους, ὅταν αἱ περιστάσεις δὲν ἐπιτρέπουν, δὲν ἐμπνέουν χαρὰν καὶ ἐνθουσιασμὸν. Καὶ εἶνε δεινὰ πρᾶγματι αἱ περιστάσεις! . . . Καὶ αὐτοὶ οἱ νικῆσαντες δὲν ἐτόλμησαν νὰ ἑορτάσουν τὴν νίκην,